

man har ført Anke, er nogen væsentlig og rigtig Grund til dets Vedtagelse.

Krabbe: Den meget ærede Minister har om det Forslag, der er stillet angaaende Nægtelsen af 1956 Rd. til videnskabelige Formaalets Fremme, beklaget, at det var et personligt Spørgsmaal, som kom frem her. Hver Gang man kommer ind paa personlige Spørgsmaal i Rigsdagen, er det ganske vist meget beklageligt; det kan undertiden være uundgaeligt, men jeg indrømmer, at det altid fra begge Sider maa beklages. Jeg kan imidlertid ikke give den høitærede Minister ganske Ret i hans Paa-stand, at det her foreliggende Spørgsmaal er et reent personligt; jeg vil paaistaade, at det er et meget reelt og principielt Spørgsmaal, der ligger til Grund for dette Forslag. Der er nemlig Spørgsmaal, om der skal udbetales af Statskassen et Vederlag til en Embedsmand, der bitterlig kan siges ikke at gjøre den tilsigtede Gavn for det Vederlag, der gives ham. Det er et Principspørgsmaal, det kan slet ikke nægtes, og naar det kommer til at foreligge her, ikkøbt den personlige Form, er Rigsdagen, forekommer det mig, uanpaaelig derfor, den kan ikke paa nogen anden Maade træffe Principet, der ligger i denne Sag, end ved at vende sig mod den Person, gjennem hvem Principet aabenbares. Naar den høitærede Minister har sagt, at han ikke vilde kunne afslæbde den Professor, hvorom der er Tale, fordi de Studerende henvendte sig til ham herom, vil jeg sige, at det kan være Noget her, men jeg maa dog bemærke, at er der Noget, som er competent til at dømmes, om en Professors Virksomhed kan være frugtbringende, eller om den aldeles umuligt kan være det, saa er det dog virkelig de Studerendes. Jeg tror, at for en verdslig Embedsmand, en juridisk Embedsmand, som sidder i sin Embedskreds, er hans Jurisdictionens Behoere de bedste Dommere over, om han virkelig kan udføre sit Kald eller ikke. For en Præst er hans Menighed den bedste Dommer, end høitidskommet i Hedslovgifts-Talantet over, om han kan gjøre Tyldest for sin Menighed eller ikke, og for en Universitetslærer kan det ikke nægtes, at de Studerende ere de bedste Dommere i Spørgsmaalet,

og naar de med en ganske ukjendt Eenstemmighed have erklæret. Vi kunne ikke faae nogen Nytte af hans Virksomhed, saa forekommer dette mig kun at have været en fuldgyldig Grund for den høitærede Minister til at bevilge denne Mand Afgang fra hans Virksomhed, i Særbeleshed da dette de Studerendes Vidnesbyrd er støttet ogsaa af Andre end Studerende. Jeg vil tillade mig at anbefale det Forslag, som er stillet under Nr. 58, men skal iøvrigt ikke tilføie Videre til Begrundelse heraf, da det i, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) sagde, indeholdtes saa mange fortrinlige Bemærkninger, som jeg kun vilde have ønsket, at han ikke havde ledsaget med Betragtninger, der laae noget fjernt, saa at de svækkede Virkningen af, hvad han sagde, skjønt de ingenlunde forringede Værdien deraf. Det Forslag, som subsidiært vil komme til Afstemning, og som er stillet af et Meertal, om at nægte 500 Rd., har jeg været noget i Tvivl om, hvorvidt jeg, hvis Mindretallets Forslag skulde forkastes, vil stemme for. Det maa nemlig, saaledes som det er opfattet baade af dem, der have stillet det, og her i Salen af dem, der have omtalt det, og af den høitærede Minister selv, forstaaes saaledes, at det er en Meningsstilkjendegivelse og ikke Mindet. Men denne Meningsstilkjendegivelse behøve vi slet ikke. Her er ikke Tale om at rette en Dabel eller Bebreidelse eller Sligt mod den høitærede Minister, han er jo ifølge sine Udtalelser fuldstændig enig med Mindretallet i, at det Forhold, som findes Stes ved Universitetet, og som Mindretallets Forslag er rettet imod, er urigtigt og skævt; men er dette Tilfælde, behøves der ingen Meningsstilkjendegivelse til den høitærede Minister. Til en Meningsstilkjendegivelse, eller for at bringe et skarpt Udtryk, en Demonstration, er en Nægtelse af 500 Rd. desuden for meget, men til en virkelig Beslutning, der forhindrer det, som man dabler, er en Nægtelse af 1956 Rd. ikke for meget. Ved at nægte 1956 Rd. opnaaes der en Realitet, der ved opnaaes nemlig, at dette Forhold ved Universitetet, om hvis Urigtighed vi Alle ere enige, kan blive rettet; men ved at nægte de 500 Rd. opnaaes vi i Grunden slet Intet. Jeg vil derfor,